

Luisa

31. december

1

Nytårsaften, under indflydelse af en tredobbelt lumumba, beslutter Erhard sig for at finde en ny kæreste. Ny er måske ikke ordet. Hun behøver hverken at være ny eller pæn eller sød eller sjov. Bare varm. Bare en af den slags, der kan pusle rundt i huset. Måske nynner hun en sang eller måske bander hun af ham, fordi han har spildt kakao på gulvet. Hvad kan han forlange? Ikke meget. Og hvad har han at tilbyde en kvinde? Ikke meget. Men det bliver ikke nemmere. Om få år skal hun også have lyst til at tømme natpotten og barbere ham og hive skoene af ham efter en hel dag i bilen, hvis han overhovedet kan køre mere. Om få år.

Bjergsiden få meter fra huset er visket ud. Mørket er fuldkomment. Hvis han sidder stille længe, kan han pludselig se stjernerne. Og sidder han længere endnu, kan han se et tyndt slør af stjerne-skud, der bliver kraftigere og kraftigere. Stilheden stiger, hvis man kan sige sådan. Stiger som toner af intethed, der overdøver dagens varme, der stadig piber i stenene og vindens konstante C-dur og bølgerne bas mod kysten, og blodet, der siver gennem ham. Stilheden, der giver ham lyst til at tude sig ind i nytåret. Stilheden, der er så overbevisende og mættet, at den glider sammen med natten og hans åbne øjne, der føles lukkede. Det er det, han elsker ved at